

Allah Biliyor

– GürhanGürses · 07 Ocak 2017

"Yaralısın ve yangınsın!" dedim ona. Demez olaydım, tutuştum, yandım ve kül oldum bende onun aşkının her bir şulesiyle. Sonra kocaman bir yara oldum ve kanadım mütemadiyen, ne dikiş tutum, ne de pansuman...İnsan ateşe benzinle yakılır mı? Ben öyleyim işte. Hüzünbaz bir bakış görmeyeyim, inleyen bir yüreğe şahit olmayayım. Hemen eşlik ederim o şarkıya.

- Evet, dedi "Yaralıyım ve yangınım. Onun aşkı yüreğime işlediğinden beri iyileşmeyi istemeyen müzmin bir yaralı ve içimde sönmesini hiç istemediğim bir yangın yeriyim. Karanlık ay ışığından şikayetçi olur mu? Çiçek sudan, dağdan taştan ayrı olur mu? Olmaz değil mi? Ben de öyleyim işte. Onu bensiz bilsinler de beni onsuz bilmesinler.

Adam boş değildi, bunu anlıyordum söylediklerinden.

Bir kadın, kocaman bir adama neler yaparmış!

Kocaman bir adam, kocaman bir dağı yerinden oynatabilecek güçteyken bir kadının karşısında un ufak oluyor gördüğünüz gibi.

Şu aşk denen illetten daha yıkıcı ne var bu dünyada?

Girdiği bünyeyi en kısa sürede işgal ediyor ve yönetimine el koyuyor.

Benim sustuğumu görünce beni yaralayan ve yakan şu cümleyi kurdu:

- Sen sanırsın ki güneştir cehenneme eş, asla!

İçimi görmediğin besbelli!

-Anlayamadım. dedim.

- Hiç aşık oldun mu? diye sordu bana

- Hayır. dedim.

- Anlatsam da anlamazsın. diye kestirip attı birden.

Ben de sustum.

İşte şu an şahit olduğunuz gibi onun beni ihata eden hüznünün sağanağı altında ben de nasibime düşeni almaktayım. İslanmadık yerim kalmadı ve ağrımadık yerim... Gözlerim kan çanağı ağlamaktan, sözlerim hüznün yumağı ona sarf edilmekten, kalbim hüznün kovanı ona mihmandarlık yapmaktan ve aklım karmakarışık ona yol göstermekten...

-Ateş gibi bakıyorsun herkese ve sözlerinle yangın gibi kül ediyorsun herkesi. Sahiden de bu ateşe benzin taşıyan kim? Kibriti çakan ve seni her iki cihanda da yakan?

Biri olmalıydı, onu bu hale getiren ve yüz üstü bırakan...

Beni ilgilendirmezdi ama ne yapayım merak ediyordum işte!

- Hüzün herkesin harcı değildir adamım! dedi bana tok sesiyle. "Nevaleimiz hüzdür bizim!

Meşgalemiz.

O kadar özgüveni vardı ki!

Hüzünse hüznün, acıysa acı, yalnızlıksa yalnızlık...

Uçurumun en kıyasına gelmiş ve oradan dönmüş gibiydi yaşama.

Ona ne diyebilirdim ki!

Ne anlatabilirdim ki!

- Ey iç dünyası cehennem olan adam, ruhu güneşin akkoruna düşmüş, canı aşk derdiyle bedeninden çıkmış sevdalı adam! Bir ot gibi yaşıyorsun şimdi belli ki sana değer katan seni önemli kılan her şey çok uzaklarda!

Onun dudağından dökülen her sözcüğe büyük bir dikkatle kulak kabartmaya başladım.

- Evet bu uzaklık kilometrelerce değil, gözle görülür metreyle ölçülür bir uzaklık değil, kalbi bir uzaklık, gaybi...

Çok dolu konuşuyordu.

Santim falso vermiyordu.

Ve içinden geçeni direkt söze döküyordu.

Yaşadıklarının yansımasıydı ağızdan çıkan her hüznü kelime.

- Mutluluk şimdi sana o kadar uzak ki! Gökteki yıldızların ardında, dağların en dibinde, okyanusların en derin yerinde, kuyuların en koyu olanında ve hüznün kollarında... Gözlerinden belli, damla damla hüznün akıyor yaş diye, ses tellerine hüznün yapışıp kalıyor hele bakışların hüznün fotoğrafı gibi duruyor. Öyle algılıyorum. dedim ona.

- Bak beni tanımaya başladın. Beni tanıdıkça daha da hüznüleneceksin. Hüznülendikçe de için cehenneme dönecek ve kanayıp yanacaksın.

- Yani sana benzeyeceğim.

- Asla bana benzemeni istemem, dostum da olsan düşmanım da! Bu dünyada benim başka bir sevdiğim yok. Ve onun imkansız aşkıyla ölene kadar yaşayacağım. O olmayacak büyük bir ihtimalle hayatımda ama bende bir saniye bile eksik olmayacak. Bu ahımdır.

Bu nasıl bir adamdır ya!

Kaldı mı ki böylesi?

Topyekûn hüznüle bakıyordu, eskaza gözlerine takılırsa biri emin ol ağa takılan balık gibi olurdu. Gözlerinin kıyıları da hep nemli baksana kirpiklerine... Bu nasıl bir ıslaklıktır ki değdiği yeri dağ dağ ediyor. Belli ki yürekte geliyor. Geçtiği her yeri yakıyor. Sahi ne var yüreğinde? Seni bu denli tutuşturan ne ola acaba? Kimdir seni bu şekilde ateşlere salan ve bu ateşin büyümesi içinde rüzgar olan! İçi cehennem olan adam, sana kutupların buzullarını getirsem de kâr etmez biliyorum. Dağları yüklenip getirsem ve içindeki ateşin üzerine atsam yine de söndüremem bu ateşi.

- Sana bunu kim yaptı? dedim gayriihtiyari. Sanki yarasına değdim ve bastırdım o yaranın üstünü. Kanadı bir daha, o yanan yüreğe benzin döktüm yeniden. Yandıkça yandı bir defa daha. Tazeledim acılarını adamın. Derinden bir ah çekti. Ah'ın ateşi dağı sardı, dağ yandı, göğe sıçradı gök tutuştu, okyanusa düştü bir kıvılcımı okyanus ateş oldu.

- Bana bunu kim mi yaptı? Allah biliyor adamım. dedi. "Allah biliyor!"

Bilinmezi kanattım galiba.

Adamın yüreğin söküp aldım.

Hiçbir şey söylemedi sonra.

Hiçbir şey olmamış gibi çekip gitti.

Güneşin battığını anladım o gidince, karanlığın aslında hüznümüzü örten en büyük maske olduğunu... Yüreği karanlıktan daha koyu olanların şair olduğunu anladım. Ve güzelliği gülden daha güzel olanın da şair olduğunu...

Kalemimi kırdım.